

č. 125/27 proto, poněvadž jest právem, pravoplatně již st-li před účinností organizačního zákona v rámci odst. 2 § 212 plat. zák. přiznaným, a nemůže proto býti st-li nař. rozhodnutím upírán.

Nss nemohl se přikloniti k stanovisku stížnosti, že řečené naturální požitky tvoří součást nároků, nabytých jmenováním ve smyslu odst. 2 § 212 zák. č. 103/26. Jak ze znění cit. ustanovení zákona plyne, měl tu zákonodárce na zřeteli nároky nabyté jmenováním a přesahující míru nároků dosažitelnou časovým postupem, tedy nároky nabyté aktem, kterým se úředník ustanovuje nebo povyšuje do vyšší hodn. třídy, a contr. pouhého časového postupu a nároky na požitky, které jsou zpravidla s takovýmto ustanovením nebo povýšením spojeny (služné etc.); k takovým nárokům však nepatří vedlejší požitky (naturální byt, svítivo, palivo), kterých ovšem ani nelze nabyti časovým postupem.

Není tudíž stížnost důvodnou ani v tomto bodě a bylo ji proto jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 10.604.

Živnostenské právo: Poboční závod či pouhé skladiště zboží?

(Nález ze dne 10. června 1933 č. 10.416.)

V ě c: Ing. Bedřich S. a firma »Elin, A. G. für elektrische Industrie« v M. (adv. Dr. Evžen Justiz z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živn. řádu a o zákaz dalšího provozování filiálky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Trestním nálezem okresního úřadu v Plané z 23. září 1930 byl st-l Ing. Bedřich S. jako obchodvedoucí firmy »Elin, Aktiengesellschaft für elektrische Industrie« v M., uznán vinným přestupkem § 40 živn. řádu, spáchaným tím, že firma »Elin« provozovala v letech 1929 a 1930 v obci Ú. Hanušem D. poboční závod své živnosti elektrotechnické, aniž měla povolení ke zřízení tohoto vedlejšího závodu. Odsouzen byl podle § 131 cit. zák. k pokutě 200 Kč, po případě do vězení na 20 dnů. Zároveň bylo další provozování tohoto pobočného závodu podle § 152 živn. řádu zakázáno.

Odvolání z toho Ing. Bedřichem S. a firmou »Elin« podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto s odůvodněním, že skutková povaha přestupku je prokázána seznáním stráže, provedeným vyšetřováním a částečným vlastním doznáním Ing. Bedřicha S. Dodáno bylo, že z jeho výpovědi vysvítá, že nešlo o pouhé skladiště neb jiné místnosti sloužící toliko k uschování zboží, neboť Hanuš D. získával nejen pracovní síly, nýbrž i zákazníky, což jest typickým znakem pobočného závodu. Z toho dospěl žal. úřad k závěru, že tím je dána skutková podstata přestupku § 40 živn. ř.

Na toto rozhodnutí podali společnou stížnost Ing. Bedřich S. a firma »Elin«. Z obsahu této stížnosti je patrné, že firma si stěžuje na rozhodnutí zem. úřadu pouze potud, pokud jde o zákaz podle § 152 živn. ř., kdežto stížnost Ing. Bedřicha S. směřuje proti celému obsahu nař. rozhodnutí.

St-l Ing. S. byl jako odpovědný obchodvedoucí firmy »Elin« odsouzen pro přestupek § 40 živn. ř., podle něhož živnostníci, kteří chtějí kromě své hlavní provozovny zříditi závody vedlejší nebo sklady (ke kterým však nepočítají se pouhá skladiště a jiné místnosti toliko k uschování zboží sloužící), jsou povinni při živnostech koncesovaných, o jakou jde, vyžádati si schválení živn. úřadu.

Žal. úřad ve shodě s prvou stolicí vzal za prokázáno, že firma »Elin« provozovala v obci Ů. pobočný závod bez potřebného úředního schválení. V tomto jednání spatřoval skutkovou podstatu přestupku § 40 živn. ř. Stížnost se mylí, má-li za to, že Ing. Bedřich S. byl uznán vinným přestupkem živn. řádu spáchaným tím, že firma »Elin« kryla svým živn. oprávněním neoprávněné provozování živnosti Hanušem D. Namítá-li tedy stížnost, že podle § 40 nelze trestati krytí neoprávněného provozování živn. podniku, jde mimo, neboť st-l pro takovýto přestupek živn. řádu trestán nebyl.

Stížnost tvrdí, že firma »Elin« neprovozovala v Ů. podružný závod, nýbrž měla tam pouhý sklad elektromotorů a materiálu potřebného k instalaci vedení elektřiny za účelem osvětlování, přenosu síly a jiného živn. a domácího používání. Nemá však pravdu.

Podružným závodem po rozumu § 40 živn. ř. dlužno rozuměti provozovnu, která jest ve spojení s hlavním závodem sledujíc a podporujíc jeho živn. účely, a to způsobem, který je mimo rámec úkonů, ke kterým je živnostník oprávněn již na základě provozu své živnosti (hlavního závodu) i mimo jeho sídlo (§§ 41, 59 živn. ř.). V daném případě měla firma »Elin« v domě Hanuše D. v Ů. místnost, v níž byly uloženy elektromotory a materiál potřebný k instalaci vedení elektřiny. Hanuš D. vyhledával pro firmu objednávky na elektromotory, dodával je objednatelům z tohoto skladu, vyhledával pro firmu objednávky na instalační práce a prováděl je jménem a na účet firmy z materiálu, který měla firma uložen v jeho domě. Provedené instalace zúčtovala se zákazníky firma »Elin«. Tyto skutečnosti doznal Ing. Bedřich S. při odpovědném výslechu a ani stížnost je nepopírá. Pak jsou tu podstatné znaky vedlejšího závodu podle § 40 živn. ř., jak byly svrchu uvedeny. Nešlo o pouhé provádění u firmy zamluvených prací, nýbrž Hanuš D. získával zákazníky a objednávky prováděl.

St-lé namítají, že chybí podstatný znak vedlejšího závodu podle § 40, neboť skladiště v Ů. není prý trvalým zařízením určeným k podpoře živn. účelu hlavního závodu, neboť toto skladiště nebylo trvalé, nýbrž mělo býti udržováno pouze potud, pokud firma měla prováděti v p.-ském okrese elektrisační práce, a skladiště mělo býti zrušeno, jakmile tyto práce budou skončeny. Z této okolnosti usuzuje stížnost, že nejde o stálou a trvalou provozovnu, o níž je řeč v § 40 živn. ř. Než stálou a trvalou je provozovna i tenkrát, je-li zřízena i jen na nějakou dobu. Délka doby té není rozhodující. O stálosti a trvalosti provozovny mluví se na rozdíl od pouhých ojedinelých aktů činnosti výdělečné. Zřízení stálého místa pro přijímání objednávek na zboží a živn. práce kvalifikuje se jako zřízení vedlejšího závodu, k jehož zřízení dlužno při živnostech koncesovaných, o jakou jde, vyžádati si podle § 40 odst. 2 živn. řádu schválení živn. úřadu.

Z obsahu stížnosti samé je patrné, že v daném případě jde o vedlejší závod živnostenský firmy »Elin«, který může býti provozován jen na základě zvláštního schválení živn. úřadu. Ježto firma toto schválení si nevyžádala, dopustila se přestupku, pro který byl její obchodvedoucí odsouzen. — — —

Č. 10.605.

Živnostenské právo (Slovensko): Oznámí-li majitel živn. koncese, že živnost provozovanou dosud schváleným nájemcem bude napříště provozovati osobně, nemůže mu v tom býti živn. úřadem bráněno z důvodů soukromoprávního poměru mezi majitelem živnosti a dosavadním nájemcem.

(Nález ze dne 10. června 1933 č. 10.417.)

V ě c: František U. v P. proti zemskému úřadu v Bratislavě o osobní provozování živnosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem okresního úřadu v Bardějově ze dne 14. prosince 1929 byla Theodoru Š. udělena koncese pro automobilovou dopravu osob (správně periodickou dopravu osob autobusem) na trati z B. do L. s odbočkou na vicinální cestě z T. do G. Dalším výměrem z 11. dubna 1930 byl st-l schválen za nájemce této živnosti. Výměrem z 8. října 1930 vzal okresní úřad na vědomí ohlášení Theodora Š., že bude řečenou koncesi provozovati osobně. Odvolání z toho výměru st-lem podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto s podotknutím, že živn. úřady nejsou příslušny zkoumati platnost smluvních závazků stran a že následkem toho právem vzal okresní úřad s hlediska živn. práva na vědomí oznámení majitele koncese o zrušení smluvního poměru s pachtýřem. Dodáno bylo, že tím nejsou dotčeny soukromoprávní nároky poškozeného.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané nss uvažil:

Podle § 71 živn. zák. z 10. října 1924 č. 259 Sb. přísluší majiteli živnosti zásadní volnost provozovati živnost buď osobně nebo zástupcem anebo ji pronajati. Při koncesovaných živnostech musí majitel živnosti vyžádati si schválení živn. úřadu k provozování živnosti zástupcem nebo nájemcem. V živn. zákoně není ustanovení, jež by vázalo majitele koncese, aby, když si vymohl schválení náměstka nebo nájemce podle § 71 odst. 2, musil dále živnost provozovati jen zástupcem nebo nájemcem a nemohl se již podle své vůle vrátiti k osobnímu provozování živnosti. Této volbě majitele koncese nemůže býti na překážku oprávnění, jehož nabyl nájemce živnosti zmíněným schválením, neboť oprávnění jeho jest úplně závislé na oprávnění majitele koncese, který může kdykoli svým prohlášením, že bude dále provozovati živnost osobně, vzdáti se oprávnění provozovati živnost nájemcem s účinkem, že zanikne nejen toto oprávnění jeho, nýbrž i oprávnění nájemcovo. Z toho plyne, že oznámí-li majitel koncese úřadu, že bude živnost provozovanou dosud nájemcem provozovati opět osobně, nemůže mu v tom živn. úřadem býti bráněno,